

[Honoré]

en sådan sammenligning ikke har noget med næstekærlighed at gøre. Hr. Auken, jeg har heller ikke givet udtryk for, at det skulle have noget med næstekærlighed at gøre

Formanden:

Det hedder arbejdsministeren, og man må ikke anvende direkte tiltale.

Honoré (KrF):

Arbejdsministeren reagerer på noget helt andet end det, jeg har sagt, men det er formodentlig for at komme uden om, at hvad jeg har sagt, er rigtigt.

Arbejdsministeren konkluderer, at tankegangen i det, jeg har sagt her, skulle munde ud i, forstod jeg arbejdsministeren rigtigt, at næstens ulykke ikke skulle være at foragte. Jeg vil bede arbejdsministeren om nu i dag fra denne talerstol at godtgøre, på hvilken måde det, jeg har sagt, skulle betyde, at næstens ulykke ikke var at foragte.

Jørgen Jensen (DKP):

Det er rigtigt, det har været en lang proces. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at da forslaget blev fremsat første gang sammen med forslaget om de langtidsledige, da kom jeg med akkurat de samme bemærkninger ved første behandling og bebudede også dér, at jeg ville stille en række ændringsforslag.

Jeg vil godt tilføje, at det er en kendsgerning, at det samarbejde, som nu har fundet sted mellem venstre og socialdemokratiet, er det, der forhindrer socialdemokratiet i at tage imod fornuft. Med hensyn til at være et mandfolk, så synes jeg, socialdemokratiet og arbejdsministeren skulle være mandfolk og erkende, at det er dem, der ikke vil gå med til de forbedringer, som de godt vil burde indføres, i stedet for at dække sig ind under nogle faglige organisationer, som aldrig har forbudt socialdemokratiet at gå med til at sikre frivillighed og de andre ting, jeg nævnte før. Det burde de gøre i stedet for at prøve at dække sig ind under noget, som folketinget ikke har kontrol over.

Det er folketinget, der har ansvaret. Selv om det skulle være rigtigt – hvad jeg ikke tror det er – at der skulle være faglige ledere, som havde fremlagt et forkert forslag, så er det alligevel dem, der stemmer her, der har

ansvaret for det. Det burde man erkende, hvis man taler om at være mandfolk.

Formanden:

Brug af negleklipper virker meget forstyrrende på talerne. Jeg indrømmer, det ikke er forudset i forretningsordenen. (*Munterhed*).

Poulsgaard (FP):

Ja, der er morsomt herinde. Det er morsomt at høre, at denne sal kan grine ad egne fejltagelser. For hvad er det, man beskylder fremskridtspartiet for? Det er det eneste socialt bevindte parti, der er herinde. Hvorfor er jeg fremskridtsmand? Hvorfor har jeg arbejdet med disse to hænder? Fordi jeg ville, at vi skal have råd til at hjælpe de svage i dette samfund. Hvis vi forestiller os, at fremskridtspartiets forslag blev vedtaget og vi lod være med at give børnepenge til folketingsmænd og den slags folk, lod være med at give boligtilskud til dem, der tjener godt, så fik vi råd til virkelig at give til den svage gruppe. Derfor er der sammenhæng i fremskridtspartiets politik. I stedet for at sidde her og le og sidde og tænke på, at vi skal hjem til weekenden, så burde man bruge tiden til at sætte sig ind i fremskridtspartiets politik, og lad os så få en saglig debat herinde en dag omkring de trængende.

Lindinger (EP):

Det er blot en bemærkning til arbejdsministeren, som udmærket godt ved, at også jeg har valgt at stemme »stemmer ikke«, fordi jeg er skuffet over den form, ordningen har fået. Jeg havde ventet mig lidt mere af venstres deltagelse i regeringen, når dette efterlønsforslag skulle lægges frem, og jeg har begrundet hvorfor. Jeg vil bare gerne have, at også jeg kan få lov til fortsat at betragte mig som et mandfolk efter at have stemt »stemmer ikke«.

(Kort bemærkning).

Honoré (KrF):

Jeg efterlyser stadig væk arbejdsministerens svar på mit spørgsmål, på hvilken måde det, jeg sagde, kunne forstås således, at næstens ulykke ikke er at foragte.

Hermed sluttede forhandlingen.